

Arrest

nr. 156 474 van 16 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. ARAM NIANG en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op X en afkomstig te zijn uit Addis Abeba. Uw beide ouders zouden overleden zijn toen u twee jaar oud werd, waarna u werd geadopteerd door een buurvrouw. U hebt in het geheel geen informatie over uw biologische familie. U groeide op samen met uw stiefzus L., de dochter van de buurvrouw. Jullie waren altijd samen. Rond uw 17de zou u hebben ontdekt dat u homoseksueel was, net als L.. Jullie begonnen een relatie. Na een jaar werden jullie in bed betrapt door L.'s moeder die jullie begon te slaan en te beledigen. U slaagde erin de benen te nemen en ging op zoek naar een smokkelaar die u aan een job een woonplaats zou kunnen helpen. Mensen stuurden u naar een man toe die naar u luisterde en u in contact bracht met S.,

een Nederlandse vrouw die eveneens in Addis Abeba woonde. Nog diezelfde dag trok u bij haar in. Ook S. bleek homoseksueel te zijn, en na vijf maanden begonnen jullie een relatie. Twee jaar later liet S. u weten dat zij misschien terug naar Nederland zou gaan en dat u het land diende te verlaten gezien het er niet veilig was voor u. Zij organiseerde en betaalde uw reis naar Europa, en op 06.06.2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een document neer dat stelt dat u lid bent van de Belgische vzw Why Me (dd. 30/03/2015).

B. Motivering

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en vervolging te vrezin in uw land van herkomst omwille van uw seksuele geaardheid.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel wel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

Echter, in casu kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerdde homoseksualiteit.

Uw verklaringen betreffende uw vermeende homoseksuele geaardheid en de bewustwording en beleving ervan zijn over de hele lijn vaag en oppervlakkig en komen op geen enkel moment persoonlijk of doorleefd over. Gevraagd naar hoe u besepte dat u lesbisch was en wat u daarbij voelde komt u niet verder dan te stellen dat u gevoelens had voor vrouwen en niet voor uw toenmalige vriend (CGVS p. 11). Zelfs wanneer u herhaaldelijk de kans wordt gegeven om meer in detail over uw gevoelens te praten houdt u het bij "Ik zag meisjes en ik besepte dat ik gevoelens had voor meisjes."; "(...) voelde ik iets voor meisjes. Een speciaal gevoel" (CGVS p.11). Gevraagd naar dit speciaal gevoel zegt u louter: "Ik kan het niet uitleggen. Ik ben blij als ik meisjes zie." (CGVS p. 11). Wanneer u verder in het gehoor opnieuw wordt gevraagd naar uw gevoelens toen u zich bewust werd van uw geaardheid geeft u tot twee keer toe een vaag en ontwijkend antwoord door zich luidop af te vragen wat u had moeten voelen en te stellen dat u niet had verwacht een lesbienne te zijn maar dat God u zo had gemaakt en u dit niet kon veranderen (CGVS p. 12). Wanneer de interviewer uiteindelijk enkele gevoelens benoemt en u expliciet vraagt of u verbaasd, blij, verdrietig, boos was, antwoordt u met: "Ik hou ervan een lesbienne te zijn. Als ik een lesbienne ben, ben ik heel gelukkig." (CGVS p. 11). Het hoeft weinig betoog dat dit antwoord geenszins doorleefd noch realistisch is. Dat u totaal niet in staat blijkt vanuit uw persoonlijke beleving te vertellen over het moment waarop u besepte dat u lesbisch was – een moeilijke, verwarrende en ingrijpende periode voor vele holebi's, en zeker voor zij die opgroeien in een land als Ethiopië waar homoseksualiteit een groot taboe is – ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn.

Gevraagd naar het standpunt van uw religie betreffende homoseksualiteit geeft u aan dit niet wordt geaccepteerd. U zegt zelf echter wel gelovig te zijn. Gepeild naar uw gevoelens over de tegenstrijd tussen uw religie en uw geaardheid en of het daar moeilijk mee hebt (gehad) blijft u eens te meer oppervlakkig door tot twee keer toe te stellen dat u er toch niets aan kan doen en er bijgevolg ook niet over nadenkt (CGVS p. 12). Opnieuw blijkt u niet in staat te reflecteren over belangrijke zaken in uw leven, namelijk het delicate evenwicht tussen uw geloof en uw geaardheid.

Ook uw verklaringen betreffende uw relaties met uw stiefzus L. en de Nederlandse S. zijn op geen enkel punt geloofwaardig. Eerst en vooral bent u niet eenduidig over het moment waarop u een relatie begon met L.. Aanvankelijk verklaart u dat u 18 jaar oud was toen u zich realiseerde dat u van meisjes hield (CGVS p. 11). Later beweert u dat u reeds op uw 17de was tot u een relatie met uw stiefzus L. begon (CGVS p. 11), hoewel u wel stelt al voor uw relatie met L. te hebben besept dat u lesbisch was (CGVS p. 12). U kunt doorheen uw verklaringen ook op geen enkel moment verduidelijken hoe uw verhouding met L. – het meisje waarmee u opgroeide en die als een zus voor u was (CGVS p. 3-4) – evolueerde naar een liefdesrelatie. U stelt dat jullie samen opgroeiden, altijd samen waren, in hetzelfde bed sliepen en met het ouder worden interesse kregen in elkaar en een relatie begonnen. Gevraagd dit verder te verduidelijken stelt u enkel: "Gewoon. Zij was ook lesbisch en we begonnen een relatie." (CGVS p. 11). U zou hebben geweten dat L. lesbisch was door "de dingen die ze deed" en "de manier waarop ze zich gedroeg" (CGVS p. 11). Gevraagd dit te specificeren zegt u dat ze u kuste en dingen deed terwijl jullie samen sliepen. Erop gewezen dat jullie op dat moment al een relatie hadden en specifiek gevraagd naar de periode voordien zegt u opnieuw zeer oppervlakkig: "Door de manier waarop ze zich gedroeg, de manier waarop ze sprak en wat ze zei." (CGVS p. 11). Doorgevraagd hebt u het over het feit dat L. u letterlijk zei dat ze gevoelens voor vrouwen had, en dat jullie toen een relatie begonnen (CGVS p. 11-12). Voordat jullie een relatie begonnen zouden jullie nooit hebben gepraat over jullie homoseksuele gevoelens (CGVS p. 12). Dat u opnieuw totaal geen doorleefde verklaringen aflegt

over de aanloop naar uw relatie met L., die toch een mijlpaal in uw leven en uw ontwikkeling zou zijn geweest, is geenszins geloofwaardig.

Over S. – de Nederlandse waarmee u verklaart twee jaar een relatie te hebben gehad en twee jaar te hebben samen gewoond (CGVS p. 4) – schijnt u nagenoeg niets te weten. U verklaart dat ze S. heet, Nederlandse is, 23 jaar oud was op het moment dat jullie elkaar ontmoetten en in een bloemenfabriek werkte (CGVS p. 4). Verder weet u niets over haar. U kent haar familienaam niet; u weet niet wat ze precies moest doen in de bloemenfabriek noch kent u de naam van deze fabriek; u weet niets over haar familie; ze zou geen vrienden hebben gehad; u verklaart dat ze van films houdt maar u kunt niet zeggen welke films; u zegt dat ze voor u kookte maar gevraagd naar haar favoriete gerecht kunt u enkel zeggen dat ze vegetarisch was (CGVS p. 4; p. 13). Wanneer u expliciet wordt gezegd: “U had een relatie met een meisje, jullie woonde samen, twee jaar lang. En het enige wat u me over haar kunt vertellen is haar nationaliteit, haar leeftijd en dat ze in een bloemenfabriek werkt?” antwoordt u: “Ja. Dat is alles.” (CGVS p. 13). Dat u zo weinig zou weten over uw partner, waarmee u twee jaar een relatie had en bovendien twee jaar samen woonde, is volstrekt onaannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook hier weer kunt u totaal niet zeggen hoe uw relatie met S. van louter samenwonen naar een liefdesrelatie evolueerde. U stelt opnieuw dat jullie samen woonden, dat u van vrouwen houdt en zij ook en dat dat evolueerde naar liefde (CGVS p. 6). Toen u “haar karakter zag” zou u hebben geweten dat S. lesbisch was (CGVS p. 6). U slaagt er totaal niet in om dit te verduidelijken (CGVS p. 7). Expliciet gevraagd om concreter uit te leggen hoe jullie een relatie beginnen zegt u dit: “Ze behandelde mij goed. Ik woonde bij haar. Ze was lief voor mij. Ze vertelde me over zichzelf. En ze vroeg me om haar vriendin, haar lover te worden. Ik was ook zoals haar. Dus ik zag geen reden om niet op haar vraag in te gaan. Ik accepteerde onmiddellijk.” en verder: “Ze zei me op een bepaald moment dat ze wilde dat ik haar lover zou worden. Ik wilde dat ook. Ik zei haar hetzelfde. En daarna begonnen we samen te slapen. Zo ging het.” (CGVS p. 7). Eens te meer zijn uw verklaringen vaag, oppervlakkig en weinig doorleefd.

De geloofwaardigheid van uw relaties met L. en S. wordt verder ondermijnd door het feit dat u vandaag in het geheel geen informatie meer heeft over deze vrouwen (CGVS p. 13). U verklaart dat de moeder van L. jullie in bed betrapte, jullie begon te slaan en dat u erin slaagde te vluchten. Sindsdien hebt u niets meer van L. vernomen, u weet niet wat er met haar gebeurde, “of ze dood is of niet” (CGVS p. 10). U ondernam geen enkele poging om iets over haar lot te weten te komen, terwijl u nog twee jaar in dezelfde stad bleef wonen (CGVS p. 10). Dat u zo weinig interesse aan de dag zou leggen om iets te weten te komen over het lot van uw stiefzus, waarmee u opgroeide sinds u een peuter was en waarmee u een jaar lang een relatie had, is weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hetzelfde geldt voor S.. Ook hier geeft u aan sinds uw vertrek geen enkele informatie over haar te hebben. Ze zou u wel haar telefoonnummer hebben gegeven, maar dat raakte u kwijt. U beweert dat er geen andere manieren zijn waarop u haar zou kunnen contacteren. Gewezen op het bestaan van Facebook beweert u opeens dat u wel een Facebook account aanmaakte, enkel om te proberen S. te vinden (CGVS p. 5). Helaas kende u enkel haar voornaam, en bleek dat moeilijk (CGVS p. 5). Dat u in het geheel geen contact meer zou hebben met het meisje waarmee u twee jaar lang samenwoonde en een relatie had en die bovendien uw reis naar Europa betaalde, en dat u klaarblijkelijk zeer weinig pogingen ondernam om contact met haar op te nemen, is weinig aannemelijk en ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van deze relatie.

U legt geen geloofwaardige en doorleefde verklaringen af met betrekking tot de bewustwording van uw seksuele geaardheid, noch over de beleving ervan. Sinds dat moment stelt u, tot uw vertrek uit het land, twee opeenvolgende lange relaties met vrouwen te hebben aangeknoopt. Uw verklaringen betreffende deze relaties zijn echter ook geenszins geloofwaardig. Bijgevolg kan in het geheel geen geloof worden gehecht aan uw beweerde homoseksualiteit.

Het document dat u neerlegt ('Lettre de reconnaissance' van Why Me vzw dd. 30/03/2015) kan bovenstaande conclusie niet ombuigen. Eerst en vooral moet worden gesteld dat het document niet meer aantoont dan dat u lid zou zijn van de desbetreffende vzw. Louter lidmaatschap van een organisatie die zich richt homo- en biseksuelen uit sub-sahara Afrika kan op zich uw seksuele geaardheid niet aantonen. Dergelijke documenten dienen steeds gepaard te gaan met geloofwaardige persoonlijke verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende deze organisatie opnieuw vaag en oppervlakkig. Gevraagd naar deze organisatie zegt u: “Als ik daar ga zijn er veel mensen. Afrikanen maar ook blanke mensen. Het is gelokaliseerd in Antwerpen. We drinken daar koffie en praten over onszelf.” Doorgevraagd gaat u verder: “Over van alles. Over je leven, de dingen die je leuk vindt, alles.” en “We praten gewoon over de algemene dingen. Waar je vandaan komt, wat je naam is, wat je leuk vindt. Over gewone algemene dingen. We praten niet over privé zaken.” (CGVS p. 7). U verklaart nooit in de organisatie over uw relatie met S. of uw problemen in Ethiopië te hebben gepraat. U zou het wel verteld hebben aan twee vriendinnen die eveneens lid zijn van de organisatie: O. en E.. Over deze vrouwen kunt u echter niets meer vertellen

dan hun voornaam en hun nationaliteit, hoewel u van dat laatste ook niet helemaal zeker bent. U weet verder niets over hen, terwijl u wel met O. samen zou wonen (CGVS p. 8). Over de voorzitter van de organisatie, die u het document waarvan sprake ondertekende, kunt u enkel zijn voornaam zeggen, en dat hij homo is en een goed persoon. Verder niets (CGVS p. 7-8). Al deze vage en oppervlakkige verklaringen tonen geenszins een sterke betrokkenheid bij de organisatie, haar leden en activiteiten. Zoals eerder gesteld kan dit document de bovenstaande conclusie dus niet ombuigen.

Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel en de door u neergelegde documenten, kan redelijkerwijs besloten worden dat er geen risico bestaat dat u vervolgd zal worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in uw hoofde zoals omschreven in de definitie subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “Nieuwe elementen”.

Ter zitting legt zij een nota met de volgende stukken neer: “attest van vriendin”, “foto’s m.b.t. homoseksuele organisatie (gay pride enz)” en “uitnodigingen van WHY ME met op verso stempels die aantonen dat zij zich aanmeldde”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt “Dat uit de bestreden beslissing geenszins een voldoende afweging blijkt tussen de belangen van verzoekende partij enerzijds en van de Staat anderzijds. Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekende partij zou berokkend worden enorm is.”. Zij meent dat de aangehaalde problemen “wel degelijk ressorteren onder de Vluchtelingen Conventie en van dien aard zijn om haar het statuut van vluchteling toe te kennen” en dat “de beslissing ten aanzien van verzoekende partij de materiële motiveringsplicht schendt, aangezien het CGVS op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen”.

Verzoekster laat gelden dat “de aanvrager heeft zijn documenten voorgelegd aan het commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de straatlozen voor het nemen van besteden beslissing. Echter, zijn deze documenten niet in acht genomen door de aanvallende partij.” (sic). Zij vraagt ook “om de besnijdenis in acht te nemen”. Verzoekster geeft aan dat zij bij haar verzoekschrift de volgende documenten voegt: “Een medische attest dat her besnijdenis bevestigd”, “Een lidmaatschapkaart en een attest van de associatie CAVARIA”, “een document “ Accompagnement thérapeutique et automisation des femmes lesbiennes et bisexuelles en procédure de demande d’asile et réfugiées”. Zij stelt nog: “De vaststelling dat de nieuwe elementen niet zijn onderzocht door het asiel moeten tot een annulatie van het verdict leiden”.

Verder stelt verzoekster “dat zij niet het exact zelfde dialect sprak als haar tolk”.

Zij benadrukt dat zij een besnijdenis onderging: “Niets spreekt tegen dat diet niet vervolgd word in geval van terugkeer”.

Verzoekster meent dat “Nergens staart er geschreven dat de realisatie tot homosexualiteit moeilijk moet zijn. De aanvallende partij denkt niet in dezelfde context in dewelke de aanvragerster haar romantische relaties heeft geknoopt, en in welke condities ze haar land moest verlaten.”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te annuleren of te hervormen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster beweert vervolging te vrezin in Ethiopië omwille van haar lesbische geaardheid. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Indien de kandidaat-asielzoeker echter geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoekende partij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopng worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in haar land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoot.

2.4. *In casu* hecht de Raad geen geloof aan de door verzoekster beweerde seksuele geaardheid. Haar verklaringen over de bewustwording en beleving van haar homoseksualiteit blijven vaag, lacuneus en niet doorleefd (*"Ik zag meisjes en ik besepte dat ik gevoelens had voor meisjes."*, *"(...) voelde ik iets voor meisjes. Een speciaal gevoel"*, *"Ik kan het niet uitleggen. Ik ben blij als ik meisjes zie."*). Ook haar bewering *"Ik hou ervan een lesbienne te zijn. Als ik een lesbienne ben, ben ik heel gelukkig."* (gehoor, p. 11) blijft een loze verklaring die ze niet toelichten kan terwijl ze wel weet dat een dergelijke verhouding geheim moet blijven nu dit in haar land als tegennatuurlijk wordt beschouwd en taboe is. Verzoekster bleek geenszins in staat vanuit haar persoonlijke beleving het proces waarbij ze haar lesbisch zijn ontdekt had toe te lichten niettemin dit een moeilijke, verwarrende en ingrijpende periode kan zijn in haar, op dit punt afkeurende, maatschappelijke omgeving. Gevraagd naar het standpunt van haar religie betreffende homoseksualiteit antwoordde verzoekster dat dit niet wordt geaccepteerd, maar dat zij zelf wel gelovig is. Gevraagd hoe zij zich voelt bij deze tweestrijd, antwoordde verzoekster weinig doorleefd

dat zij er toch niets aan kan doen en er bijgevolg ook niet over nadenkt (gehoor, p. 12). Indien het verzoekschrift stelt dat *“Nergens staart er geschreven dat de realisatie tot homosexualiteit moeilijk moet zijn. De aanvallende partij denkt niet in dezelfde context in dewelke de aanvragerster haar romantische relaties heeft geknoopt, en in welke condities ze haar land moest verlaten.”* dan dient toegelicht te worden waarom het ontdekken van verzoeksters lesbisch zijn geen problemen meebracht en welke ‘condities’ er dan wel waren dat die verzoekster tot onbeduidende verklaringen kunnen verschonen.

2.5. Verder kon verzoekster haar relaties met L. en met de Nederlandse S. niet aannemelijk maken. Zo bleken haar verklaringen weinig coherent over hoe haar verhouding met L., het meisje waarmee ze opgroeide evolueerde naar een liefdesrelatie terwijl dit een jarenlang proces zou geweest zijn. Voorts kan niet aangenomen worden dat na 2 jaar samenwonen niets nuttigs kan verteld worden over de vrouw met wie het huis gedeeld wordt, laat staan dat niet kan worden aangetoond, desnoods met anekdotes, hoe ze een lesbische relatie met deze vrouw aanging (gehoor, p. 4, 13). Ten slotte is niet aannemelijk dat verzoekster haar lesbisch zijn dermate essentieel vindt dat ze hiervoor haar land verlaat terwijl ze geheel geen interesse aantoonde met de vrouwen waarmee ze beweerdelijk jarenlang een liefdesrelatie had. Ter terechtzitting wordt nog gesteld dat verzoeksters tweede relatie met een Nederlandse vrouw gemakkelijk kan worden aangetoond nu ze in België is. Ter terechtzitting wordt hierop niet geantwoord.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld *“dat zij niet het exact zelfde dialect sprak als haar tolk”*, wijst de Raad erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep, waarop zij bevestigend antwoordde (gehoor, p. 2). Zij kreeg op het einde van het gehoor de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de communicatie met de tolk (gehoor, p. 13). Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen *“dat zij niet het exact zelfde dialect sprak als haar tolk”*. Verzoekster toont geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“de aanvrager heeft zijn documenten voorgelegd aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de straatlozen voor het nemen van besteden beslissing. Echter, zijn deze documenten niet in acht genomen door de aanvallende partij.”* en dat *“De vaststelling dat de nieuwe elementen niet zijn onderzocht door het asiel moeten tot een annulatie van het verdict leiden”* (sic), antwoordt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich op 15 april 2015 heeft aangeboden op het Commissariaat-generaal om nieuwe stukken neer te leggen, maar dat de bestreden beslissing genomen werd op 14 april 2015 en eveneens op deze dag naar verzoekster werd verstuurd. Bijgevolg kon de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag geen rekening houden met de stukken die zij op 15 april 2015 op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten - met name *“een attest van de associatie CAVARIA”* en *“een document “Accompagnement thérapeutique et automisation des femmes lesbiennes et bisexuelles en procédure de demande d’asile et réfugiées »”* - en de ter zitting neergelegde stukken - *“attest van vriendin”, “foto’s m.b.t. homoseksuele organisatie (gay pride enz)”* en *“uitnodigingen van WHY ME met op verso stempels die aantonen dat zij zich aanmeldde”* - worden niet ondersteund door coherente en geloofwaardige verklaringen over haar seksuele geaardheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van Cavaria toont hoe dan ook slechts aan dat verzoekster uitgenodigd was op de algemene vergadering op 21 maart 2015, zonder dat het een bewijs vormt van verzoeksters aanwezigheid op deze vergadering of van haar seksuele geaardheid. Het document met *“Accompagnement thérapeutique et autonomisation des femmes lesbiennes et bisexuelles en procédure de demande d’asile et réfugiées”* betreft een loutere uitnodiging voor een deelname aan *“un projet thérapeutique-émancipatoire”* dat gericht is op lesbische en biseksuele vrouwen die een asielaanvraag hebben ingediend of erkend zijn als vluchteling op basis van hun seksuele geaardheid, maar houdt evenmin een bevestiging in van verzoeksters homoseksuele geaardheid en vermag bijgevolg geen afbreuk te doen aan de bovenstaande concrete vaststellingen. Het ter zitting neergelegde handgeschreven *“attest van vriendin”*, met een *“Annexe 26quinquies”* bijgevoegd, wordt bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De voorgelegde *“foto’s m.b.t. homoseksuele organisatie (gay pride enz)”*

en “uitnodigingen van *WHY ME* met op verso stempels die aantonen dat zij zich aanmeldde” kunnen de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar seksuele geaardheid geenszins herstellen. Foto’s of stukken van organisaties die zich richten op homo- en biseksuelen tonen niet aan dat het deelnemen aan dergelijke activiteiten of het lidmaatschap van deze organisatie beperkt wordt tot homoseksuelen.

2.2.3.2. In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij een besnijdenis onderging. Zij vraagt “om de besnijdenis in acht te nemen” en stelt dat “Niets spreekt tegen dat diet niet vervolgd word in geval van terugkeer” (*sic*). Bij haar verzoekschrift voegt zij “Een medische attest dat her besnijdenis bevestigd” (*sic*).

De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele omstandigheid heeft aangehaald die haar enige vrees zou inboezemen ten opzichte van haar besnijdenis. Gevraagd waarom verzoekster haar land moest ontvluchten, praatte zij enkel over haar seksuele geaardheid (gehoor, p. 9). Op het einde van het verhoor werd bovendien uitdrukkelijk gevraagd of er nog andere problemen zijn dan diegene waarover zij reeds vertelde, waarop verzoekster antwoordde: “De problemen die ik al heb vermeld. Hier vond ik mensen zoals ik. Ik kan in de media praten en ik kan doen wat ik wil hier.” (gehoor, p. 14). Het is pas in voorliggend verzoekschrift dat verzoekster melding maakt van de besnijdenis en de ongestaafde bewering uit dat “Niets spreekt tegen dat diet niet vervolgd word in geval van terugkeer” (*sic*). Verzoekster toont niet aan waarom ze vervolging zou riskeren in Ethiopië omdat ze voor haar komst naar België besneden werd in Ethiopië.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Subsidiaire beschermingsstatus

2.7. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK